

Mezi stranami je nesporno, že Alois K. bydlil po dosažené svéprávnosti dobrovolně a nepřetržitě v obci B. od 26. června 1912 do 24. června 1922, kdy zanechav v B. část svých svršků se odberal do S., a že se dne 26. července 1922 vrátil do původního bytu v B. Sporno je, zdali Alois K., ubíraje se 24. června 1922 do S., vzdal se tím pobytu v B., či zdali z okolností, za jakých se z B. vzdálil, byla patrna jeho vůle a úmysl pobyt v této obci podržeti.

Žal. úřad dospěl k závěru, že Alois K. měl úmysl podržeti pobyt v B., zejména ze skutečnosti, že při svém odchodu z B. ponechal v této obci větší kusy nábytku, dříví a některé zásoby, že sjednal se svým domácím úmluvu, podle které byl tento povinen přijmouti ho do nájmu, kdykoli o to požádá, nejdříve však 15. července 1922 a že neměl ve S. bytu, nýbrž bydlil u sestry.

Pravdivost těchto úřadem zjištěných skutečností stížnost nepopírá, vytýká jen, že nebyl proveden nabídnutý důkaz svědkem Josefem J. Tato námitka však je bezdůvodná, neboť podle jednacích spisů byl jmenovaný vyslechnut ve sporné věci dne 7. ledna 1925 na osp-é ve V. Při svém výslechu J. nějaké skutečnosti, jež by vyvracely správnost skutkových zjištění žal. úřadu, neuvedl, nýbrž omezil se v podstatě na prohlášení, že nemůže potvrditi, že K. při svém odchodu z B. měl úmysl podržeti tam svůj pobyt.

Dospěl-li žal. úřad z uvedených skutečností, jejichž správnost nebyla v řízení popřena a jež také nejsou v odporu se spisy, k závěru, že Alois K. měl úmysl pobyt v B. podržeti, a že tudíž jeho odchodem do S. nastalo přetržení pobytu v B., není jeho úsudek v rozporu s pravidly logického myšlení a jestliže v důsledku onoho závěru uznal, že K. přísluší dom. právem do obce B., nelze v jeho výroku shledati ani nezákonnost.

Č. 5987.

Domovské právo: * Vypovězení z obce nepřerušuje desíťletou lhůtu vydržecí pro nabytí nároku na přijetí do svazku domovského podle § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z., když vypovídací nález nebyl před uplynutím oné lhůty proveden.

(Nález ze dne 22. října 1926 č. 20.554.)

Věc: Město J. proti ministerstvu vnitra o domovskou příslušnost Jana T.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Osk v J. rozhodla výměrem z 26. září 1922, že Jan T. nenabyl dom. práva v J., poněvadž podle výsledku konaného šetření nemohl dovršiti 10letou lhůtu pobytu, neboť byl pravoplatným nálezem osp-é v J. z 29. ledna 1921 vyhoštěn z okruhu obce J. a nejsou tedy splněny podmínky § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z.

Výnosem z 21. března 1925 vyhověla zsp v Praze odvolání obce Z. z uvedeného výměru osp-é, zrušila tento výměr a rozhodla, že Jan T. nabyl nároku na přijetí do dom. svazku obce J., poněvadž jsa rakouským, resp. čsl. státním občanem v době od 28. prosince 1910 až do

dne podání žádosti obce Z., t. j. 11. února 1921, tedy více než 10 let před podáním žádosti za právo domovské, dobrovolně a nepřetržitě v posléze jmenované obci se zdržoval a v této době pobytu veřejnému zaopatření chudinskému na obtíž nepřípadl. Okolnost, že jmenovaný byl z obce J. dne 28. prosince 1920 vypovězen, ničeho na věci nemění, ježto se z této obce ve skutečnosti vůbec nevystěhoval a tudíž zákonnou 10letou dobu vydržel.

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání města J., poukávav na důvody, jež uvedla zsp.

O stížnosti uvážil nss takto: — —

Stížnost namítá, že Jan T. 10letého pobytu nedovršil, poněvadž byl pravoplatným nálezem z obce vyhoštěn a jeho pobyt po vyhošťujícím usnesení nelze pokládati za dobrovolný. Tento názor nemá opory v zákoně.

Podle § 2, odst. 1 cit. zák. z r. 1896 nemůže býti čs. státnímu občanu odepřeno obcí pobytu výslovné přijetí do svazku domovského, jestliže občan ten po dosažené svéprávnosti po 10 let, která předcházejí žádosti za právo domovské, dobrovolně a nepřetržitě v obci se zdržoval. Vyžaduje tedy zákon k založení onoho nároku, aby pobyt byl dobrovolný a nepřetržitý a aby trval 10 let.

Vyhošťující usnesení obce může snad pobyt v obci učiniti neoprávněným, neodnímá mu však o sobě ani povahu dobrovolnosti ani faktický pobyt ještě nepřerušuje. Podle toho nemá vyhošťující nález obce, pokud nebyl proveden, žádného účinku na vydržení nároku na přijetí do dom. svazku obce, která nález ten vyslovila.

Přetržení vydržecí lhůty by nastalo jen tenkrát, kdyby — ovšem před jejím uplynutím — byl vyhošťující nález skutečně proveden. V daném případě vyhošťující nález, který ostatně nabyl právní moci teprve po uplynutí zákonné lhůty vydržecí, stanovené v § 2 cit. zákona, podle spisů proveden nebyl.

Č. 5988.

Pozemková reforma. — Řízení před nss-em: I. O mezích příslušnosti nss-u v řízení výpovědním. — II. Ve stížnosti na nss, proti výpovědi z hospodaření je nepřipustná námitka, že výpověď měla býti doručena jiné osobě a že s výpovědí mělo býti sečkáno až do pravoplatného rozhodnutí o žalobě, která byla stran záboru podána u mezinárodního soudu v Haagu.

(Nález ze dne 22. října 1926 č. 20.796.)

Věc: Štěpán B. a spol. proti státnímu pozemkovému úřadu stran výpovědi z hospodaření.

Výrok: Stížnost se jednak odmítá jako nepřipustná, jednak zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 20. července 1925, řízeným na okr. soud v Š., vypověděl stpů hospodaření osobám hospodařícím na nemovitostech č. kat. . . ., připsaných Štěpánu B., Jiřímu B., Pavlu B., Mikuláši